

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi M. T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych
orzeczeń Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 kwietnia 2005 r., oraz z dnia 8 maja 2008 r.,

wydanych

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

i Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Życie S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 września 2012 r.,

oddala zażalenie;

**przyznaje radcy prawnemu M. S. (Kancelaria
w W.) od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny) kwotę 5 400 (pięć
tysięcy czterysta) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów
i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
skarżącej M. T.
w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 17 września 2012 r. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń tego Sądu, a to ze względu na jej niedopuszczalność, gdyż została wniesiona osobiście przez skarżącą.

Na powyższe postanowienie skarżąca wniosła zażalenie, domagając się jego uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przymus adwokacko-radcowski przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu. Skutki niezachowania przymusu adwokacko-radcowskiego reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., a w odniesieniu do środków zaskarżenia objętych przymusem, w tym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu obowiązują unormowania szczególne, przewidujące odrzucenie tych środków (zob. np. art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

W myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego sporządzenie wskazanej skargi osobiście przez stronę pozbawioną tzw. zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym (zob. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77) i powoduje konieczność odrzucenia takiej skargi *a limine* jako niedopuszczalnej, a zatem - czego nie dostrzega skarżąca w swoim zażaleniu - bez wzywania do usunięcia tego braku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r. III CZ 5/06, niepubl.). Oznacza to, że bezprzedmiotowa jest argumentacja skarżącej ukierunkowana na wykazanie, że przed odrzuceniem skargi rzeczą Sądu było rozpoznanie jej wniosku o ustanowienie adwokata (lub radcy prawnego) z urzędu. Skoro bowiem chodzi o nieusuwalny brak skargi, to ewentualne ustanowienie adwokata z urzędu nie mogłoby zmienić charakteru tego braku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie przepisu § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

jw